

РЕШЕНИЕ

№ 1991

гр. София, 25.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 24.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **290** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Б. И. К., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. А. Ч., срещу Решение № Ц 1040-21-1252/03.12.2021г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане №214-00-3265-5/02.04.2020г. издаден от името на ръководителя на осигуряването за безработица.

В жалбата е изложено становище, че оспореното решение е неправилно, немотивирано, необосновано, а потвърдените с него разпореждане са нищожни, алтернативно – незаконосъобразни. Иска се да бъде отменено, ведно с потвърденото с него разпореждане.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ч., който поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител юриск. А., оспорва жалбата. Моли решението да бъде потвърдено по изложените в него мотиви. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

От фактическа страна.

Със заявление от 30.06.2016 г. Б. К. е сезирал административния орган с молба за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО. Към него е приложил копие от заповед № 233/27.06.2016 г., издадена от осигурител [фирма], ЕИК[ЕИК] за прекратяване на трудовото му правоотношение, считано от 27.06.2016 г. По така подаденото заявление е било издадено Разпореждане № 214-00-3625-1/04.07.2016 г., с което на Б. И. К. е отпуснато парично обезщетение за безработица /ПОБ/ по чл. 54а от КСО за периода от 27.06.2016г. до 26.02.2017г. в размер на 10.52 лв. дневно.

При осъществяван последващ контрол от контролен орган на ТП на НОИ – С. град е извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма], приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00673548/18.09.2019г. С оглед резултата от извършената проверка и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от [фирма] дружеството респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. I от КСО, контролните органи са приели, че те не са осигурени лица.

Предвид гореизложеното, на осигурителя [фирма] са издадени задължителни предписания за заличаване на подадените данни за осигурителен стаж и осигурителен доход в регистъра на осигурените лица за периода от месец януари 2013 г. до месец март 2019 г. вкл.

Въз основа на писмо от НОИ с изх. № 1029-40-6225#5/12.12.2019г.относно констатирано неоснователно подаване от [фирма] на данни по реда на чл. 5, ал.4, т.1 от КСО за лица, които не подлежат на осигуряване и нямат качество на осигурени лица, в ТД на НАП С., офис „И.“ са приети и обработени подадени по електронен път от страна на НОИ заличаващи данни на декларации обр. 1 за периода от 01.01.2013г. до 31.03.2019г. От страна на НАП е извършена служебна корекция на декларациите за периода от 01.01.2014г. до 31.03.2019г., и е изготвен протокол № ПО-22221420005134-073-001/12.03.2020г.

С Разпореждане № 214-00-3625-3 от 02.04.2020 г. ръководителят на осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е отменил Разпореждане № 214-00-3625-1/04.07.2016 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица. Мотивите за отмяната на разпореждането са, че е била извършена преценка на правото, периода и размера на паричното обезщетение за безработица на Б. И. К. въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез [фирма] за периода от 13.06.2016 г. до 26.06.2016 г. вкл., и извършената проверка по разходите на ДОО на [фирма], приключила с констативен протокол № КВ-5-21-00673548/18.09.2019 г. Административният орган е посочил, че подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за Б. И. К. за периода от 13.06.2016 г. до 26.06.2016 г. вкл. са заличени и е приел, че Б. И. К. не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО.

С Разпореждане № 214-00-3625-4 от 02.04.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО, е разпореден отказ за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО по мотиви, които са идентични с тези, по които е отменено разпореждането за отпускане на ПОБ.

Разпореждане №214-00-3265-3/02.04.2020г. и Разпореждане № 214-00-3625-4/02.04.2020г. са били обжалвани по административен ред с жалби вх. № Ц1012-21-276 и № Ц1012-21-274, и двете подадени на 18.06.2020 г. Директорът на ТП на НОИ С. – град е приел, че тъй като по производствата по двете жалби правата и задълженията на страните произтичат от еднакво фактическо състояние, и че по тях е

компетентен един и същ орган, са налице свързани производства по смисъла на чл. 32 от АПК и може да се проведе едно производство по реда на чл. 117, ал. 3 от КСО. С Решение № Ц 1040-21-128/19.08.2020г. директорът на ТП на НОИ - С. град е приел, че жалбите са неоснователни и е потвърдил двете разпореждания.

Издадено било и Разпореждане №214-00-3265-5/02.04.2020г. от името на ръководителя на осигуряването за безработица, с което лицето е било поканено да възстанови неправомерно отпуснатите суми.

Производството по обжалване на Решение № Ц 1040-21-128/19.08.2020г. е приключило с влязло в сила съдебно решение по адм.д. № 9596/20г. с което жалбата на К. била отхвърлена.

Предвид обжалването на Разпореждане №214-00-3265-3/02.04.2020г. и Разпореждане № 214-00-3625-4/02.04.2020г. и преюдициалността на спора спрямо Разпореждане №214-00-3265-5/02.04.2020г., производството по оспорване в административната фаза на същото било спрямо до приключване на производството по оспорване на първите две разпореждания с потвърдителното решение. С оглед изхода на спора и влизането в сила на съдебния акт по оспорването им на 27.04.21г., производството по административно оспорване било възобновено и по постъпилата жалба срещу Разпореждане №214-00-3265-5/02.04.2020г., административния орган се е произнесъл с Решение № Ц 1040-21-1252/03.12.2021г. на директора на ТП на НОИ - С. град, което се оспорва в настоящото производство.

От правна страна.

Жалбата е допустима - подадена е в срок, от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Видно от представените по делото заповеди (Заповед № 1015-21-279/18.12.2019г. на директора на ТП на НОИ С. – град за възлагане функциите на административни органи по чл.54ж, ал.1 и ал.3 КСО и Заповед №1712/17.08.2015г. за назначаване на Т. В. на длъжността „директор на ТП на НОИ- С. град“), обжалваното решение на директора на ТП на НОИ – С.-град и разпорежданията на длъжностно лице по безработицата, са издадени от компетентен орган в рамките на материалната компетентност на органа, в установената форма, като са спазени административнопроизводствените правила и същите съдържат фактически и правни основания.

В хода на проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл.108 от КСО касае контрола по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Регистъра на осигурените лица, въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверявания осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания), издаден в резултат на проверката по разходите на ДОО, а жалбоподателят не е страна в производството по чл.108, ал.1, т.1 от КСО, съответно за контролния орган не е било налице задължение да го уведоми и да изиска представяне на обяснения и

доказателства. В този смисъл неоснователни са твърденията на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения.

Относно материалната законосъобразност на оспорения административен акт съдът взе предвид следното:

Оспореното разпореждане е постановено след служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени за Б. К. от [фирма] и установяването, че жалбоподателят не е бил осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл. 10, ал.1 от КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Върховният административен съд многократно се е произнасял, че едно от условията, на които е необходимо да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Следователно наличието на трудов договор само по себе си не е достатъчно, за да възникне осигурително правоотношение с произтичащите от него права на обезщетение, тъй като липсва идентичност между трудовото и осигурителното правоотношение. Изискването на законовата разпоредба на КСО, съдържаща определението за „осигурено лице“, е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има сключен трудов договор и валидно възникнало трудово правоотношение, но и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В този смисъл е напр. и решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г. В случая вследствие извършените проверки административният орган е направил обосновано заключение, че трудова дейност не е извършвана, следователно за жалбоподателят не е възникнало основание за осигуряване при осигурител [фирма].

Съгласно чл. 54ж, ал. 1 от КСО паричните обезщетения за безработица се отпускат, изменят, отказват, спират, прекратяват, възобновяват и възстановяват с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен институт. В случая, с оглед заличените данни и отмяна на разпореждането за отпускане на ПОБ по данните от [фирма] с Разпореждане №214-00-3265-3/02.04.2020г. и Разпореждане № 214-00-3625-4/02.04.2020г. по които има влязъл в сила съдебен акт, чиято сила на присъдено нещо, настоящия съд следва да зачете, то правилен и законосъобразен е извода на административния орган по мотивите изложени в Разпореждане №214-00-3265-5/02.04.2020г. и К., следва да възстанови обезщетението за безработица получено за периода 27.06.2016г. до 13.12.2016г. в размер на 1262,40 лв., доколкото не са били налице материалните предпоставки за отпускане на парично обезщетение за безработица по осигурителното правоотношение. Възстановяването на сумите е на правно основание чл. 114 КСО от фактически състав, установен безспорно в административното производство.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са законосъобразни, тъй като са издадени от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила в съответствие с материалния закон и с неговата цел. С оглед на това жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски. Ответникът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактическата и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер - 100 лева.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. И. К. срещу Решение № Ц 1040-21-1252/03.12.2021г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено Разпореждане №214-00-3265-5/02.04.2020г. издаден от името на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА Б. И. К. да заплати на Националния осигурителен институт сума в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: